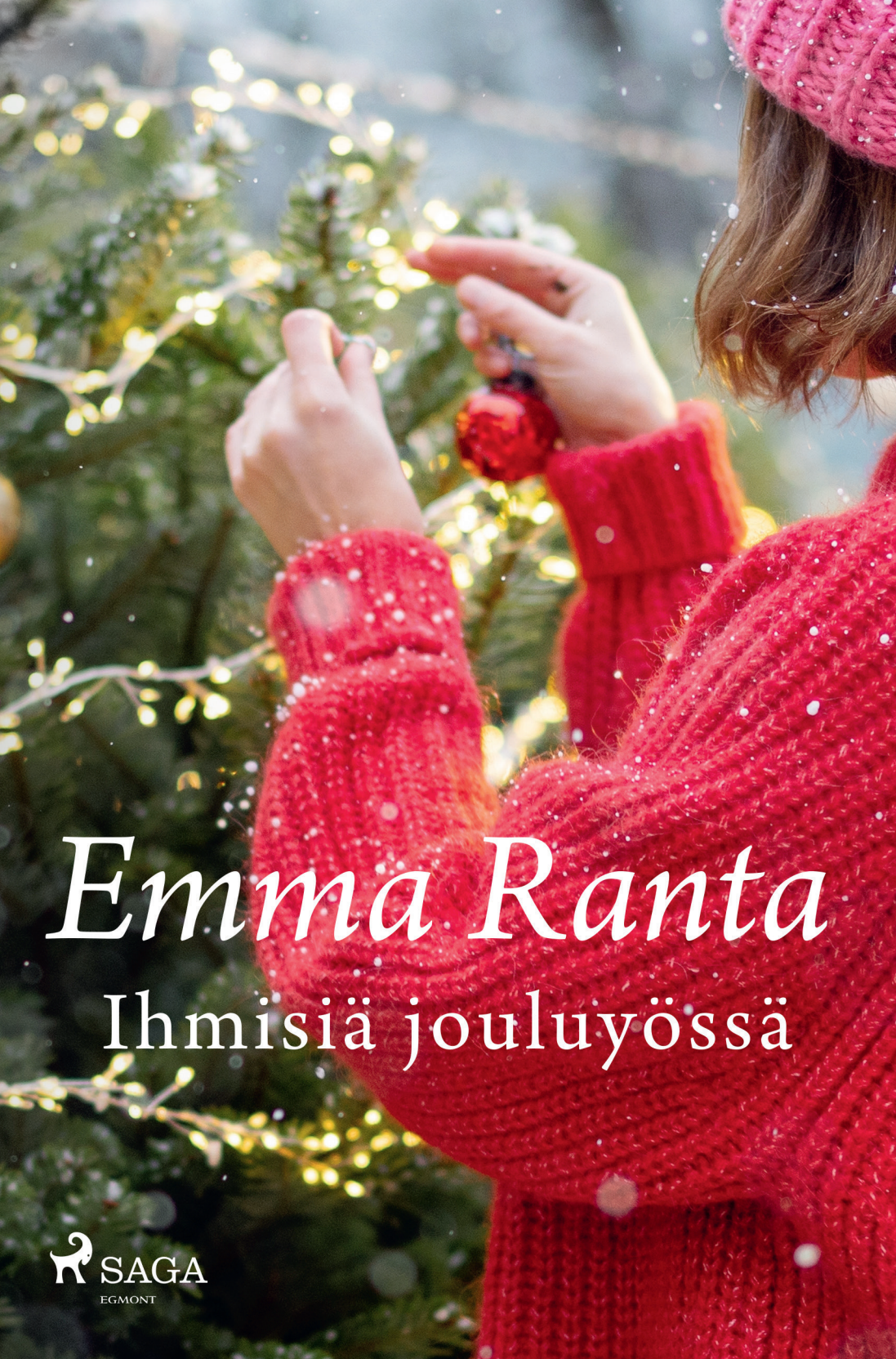

A person wearing a red knitted sweater and a pink beanie is shown from the chest up, facing away from the camera. They are holding a string of warm white lights and a red ornament, preparing to decorate a Christmas tree. The background is a blurred outdoor scene with snow and trees. The overall mood is cozy and festive.

Emma Ranta

Ihmisiä jouluyössä

Emma Ranta

Ihmisiä jouluyössä

SAGA Egmont

Ihmisiä jouluyössä

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2015, 2025 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727267869

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. DK-1120 Copenhagen

Kaaso kuin joulupallo

– Et voi olla tosissasi! Siru parahti järkyttyneenä Lauran ostoksen nähtyään.

Sitten hän purskahti nauruun. Tämä oli tietenkin osoitus Lauran huumorintajusta. Kaikenlaiset pilat olivat aina olleet ystävän mieleen. – Olipa tosi hyvä vitsi! Säikäytit minut pahemman kerran.

Vilkaisu ystävän kasvoihin kuitenkin paljasti, ettei kyse ollut vitsistä. Laura oli tosissaan, ja juuri nyt hän näytti myös hyvin loukkaantuneelta. Siru oli kuvitellut heidän tuntevan toisensa täydellisesti, mutta nyt Lauralta kyllä oli lähtenyt mopo täydellisesti käsistä.

– En laita tuota päälleni, en vaikka henki menisi! Siru protestoi. – Tajuatko, miltä näyttäisin tuo ylläni? Olisin kuin mansikka tai omena. Tai joulukuusen koristepallo.

– Mutta ne ovat jouluhäät! Siksi haluan kaasolle punaisen mekon, Laura intti.

– Punainen ei ole ollenkaan minun värini, Siru yritti selittää. –
Ja tuo malli, apua! Se ei olisi minun juttuni minkään värisenä.

– Mikä vika tässä muka on? Laura tivasi. – Ostin tämän Tallinnan keskustasta, pikkuputiikista siitä ihan Viru-hotellin läheltä, eikä tämä suoraan sanottuna ollut ihan halpakaan. Ihastuin tähän kuitenkin saman tien, ja ajattelin, että kerranhan sitä naimisiin mennään, joten antaa palaa. Tiesin, että sinä et vuoden kiireisimpään aikaan kuitenkaan ehdi paneutua vaateasioihin, joten päätin ostaa tämän sinulle.

Vai niin sinä sitten päätit, Siru ajatteli ja kiristeli hampaitaan. Hän oli kyllä kuvitellut päättävänsä ihan itse, mitä laittaisi ylleen Lauran häihin, jotka olisivat neljän viikon kuluttua. Tai ainakin hän oli olettanut, että he päättäisivät siitä yhdessä sen sijaan, että Laura ostaisi hänelle mekon ihan omin päin. Ja millaisen koltun tämä sitten olikaan hankkinut!

– Tuollaisia yöpaitoja oli 60-luvulla, Siru muisteli. – Kun olin pieni ja leikin hienoa naista ystäväni kanssa, meillä oli välillä yllä tuon tapainen tädiltä saatu vanha hörhelö. Niistä taidettiin käyttää nimitystä Baby Doll, ja minä en tosiaankaan ole tällä hetkellä mikään nukke. Tajuatko sinä, että olen mitä suurimmassa määrin raskaana!

– Mutta vauvahan syntyy vasta helmikuussa. Et sinä häiden aikaan vielä valtavan iso ole.

– Minä olen jo nyt valtavan iso! Siru sanoi ja taputti vatsaansa, joka erottui jo selvästi.

Tosin hän oli pari päivää sitten tavannut koulukaverinsa, joka ei tiennyt hänen raskaudestaan, eikä Miia ollut huomannut hänestä mitään. Villapaita kätki kummun alleen, mutta häiden aikaan tilanne olisi jo ihan toinen.

– Tämä malli on sellainen, ettei mekko ala kiristää, Laura selitti.

Ja niinhän se oli. Kuin mikäkin telta, yläosasta tyköistuva, alaspäin leviävä. Siru kuvitteli kauhuissaan, miten hän seisoi alttarilla kaiken kansan tuijotettavana se päällään.

– En laita tuota, en varmasti laita! En olisi ikimailmassa suosunut kaasoksi, jos olisin tiennyt tämän! hän ilmoitti.

– Mitäs menit hankkiutumaan raskaaksi kesken kaiken!

– Eihän minulla ollut odotuksen alkumetreillä hajuakaan siitä, että aiot pitää jouluhäät.

– Totta, Laura myönsi. – Jos häät olisivat alkuperäisten suunnitelmien mukaisesti ensi kesänä, olisit jo silloin ehtinyt synnyttää ja palata entisiin mittoihisi. Toisaalta pikkuisen pyöreä kaaso on pelkästään suloinen näky. Ehkä sinun olemuksesi tuo tilaisuuteen sellaisen hedelmällisen efektin ja mekin saamme siitä osamme runsain mitoin.

– En tiennytkään, että haaveillette suuresta lapsilaumasta, Siru jupisi.

– Pari ipanaa riittää, mutta yksikään lapsi ei ole itsestäänselvyyttä. Ei ole ollenkaan haitaksi, jos asiaa jotenkin avitetaan.

– Ja minä siis joudun tekemään sen tuossa hepenessä?

Siru pudisteli päätään. Hänen olisi pakko näiden viikkojen aikana keksiä jotain. Joku voisi vaikka murtautua hänen kotiinsa ja varastaa mekon, hän ajatteli toiveikkaana. Tai sitten se repeytyisi sovituksessa niin pahasti, ettei sitä enää saisi korjattua. Hän kävisi ostamassa jonkin hillityn vaatteen, joka yllään voisi sulautua kirkon seiniin, ja sekin päivä olisi pelastettu.

– No, minun päivänihän se joka tapauksessa on, Laura huomautti. – Tärkeintä on se, mitä minulla on ylläni.

– Juuri niin, Siru vahvisti. – Sinun kuuluu loistaa, ei minun.

Tuo hökötyks ylläni kerään kaikkien katseet, eikä kukaan huomaa sinua.

– Kyllä taatusti huomaa, Laura nauroi. – Käväisepä jokin ilta vilkaisemassa, millaisen hääpuvun ostin.

Heidän oli alun perin ollut tarkoitus käydä yhdessä hääpukuostoksilla Suomenlahden toisella puolella. Luran kesähäät olivat kuitenkin aikaistuneet, kun hänen sulhaselleen oli tullut mahdollisuus lähteä kahdeksi vuodeksi töihin Englantiin. Tomi oli päässyt mukaan yliopiston tutkimusryhmään, jossa tutkittiin avaruutta.

Kun Siru oli joskus ihmetellyt, miten ihmeessä Laura osasi puhua jotain niin viisaan miehen kanssa, ystävä oli nauranut saaneensa ainakin toistaiseksi Tomin ajatukset täydellisesti pois taivaankappaleista.

– Olen pitänyt huolen siitä, että hänen silmissään on näkynyt ihan toisenlaisia tähtiä, Laura oli hehkunut. – Aion jatkossakin olla se hänen kirkkain tähtensä, jonka varjoon muut jäävät.

Oli yksinkertaisempaa muuttaa ulkomaille avioparina, ja niin Laura oli keksinyt idean jouluhäistä. Heidät vihittäisiin joulua edeltävänä lauantaina. Häät olisivat pikkujouluhenkiset, koristeina käytettäisiin mistelinoksia sekä joulupalloja. Häävalssinakin kuulemma soisi valssiksi sovitettu tuttu joululaulu. Laura ei ollut vielä paljastanut, mikä laulu se olisi.

Luran into oli hymyilyttänyt Sirua. Siinäpä touhusi. Kun Siru oli kysynyt varovasti, mahtoivatko kaikki vieraat olla mielissään siitä, että kesken joulukiireiden tuli kutsu häihin, Laura oli tuhahnut, että se oli heidän ongelmansa.

– Jos joku vääntää mieluummin kotona lanttulaatikkoa kuin juhlii meidän kanssamme, siitä sitten vain. Itse ajattelen asian

niin, että joka ikiselle tekee pelkästään hyvää rauhoittua hetkeksi kaiken sen toohotuksen keskellä. Eikö rakkaus ole kuitenkin joulun sanomassa se oleellisin juttu?

Siihen Sirulla ei ollut mitään sanomista. Joulun ja rakkauden kuuluivat ehdottomasti yhteen. Kaason tehtävistä hän oli kuvitellut pääsevänsä kuin koira veräjältä, sillä häistä tulisi Lauran tapaan mutkattomat ja vallattomat. Laura ei ollut niitä morsiamia, jotka saivat hysteerisiä kohtauksia jo puoli vuotta ennen h-hetkeä. Pari vihittäisiin kirkossa, ja sen jälkeen pidettäisiin hauskaa seuraintalolla. Näissä häissä morsianta ei ryöstettäisi eikä vieraita pakotettaisi noloihin leikkeihin.

Siru ei tosin ollut päivän hauskuudesta enää ollenkaan varma. Miten ikinä hän voisi nauttia ystävän häistä tuo hulmuava silkkiunelma yllään! Luultavasti hän häpeäisi niin paljon, että nököttäisi koko illan jossain nurkassa mahdollisimman huomaamattomana.

– Eikö se ole hirveän lyhytkin? hän yritti. – Et kai halua, että piukea vatsani näkyy kaikelle kansalle?

– Ja napa suloisena kirsikkana pömppövatsan päällä, Laura hihitti. – Ei tämä niin lyhyt sentään ole. Kokeilin sitä itse, ja helma yltää lähes polviin.

– Kovin avonainenkin se on... pelkät narut vain olkaimina.

– Siihenkin olen jo keksinyt ratkaisun. Me hankimme sellaisen punaisen turkispuuhkan, joka kiedotaan hartioillesi.

– Apua! Pitääkö minun laittaa vielä tonttulakki päähän? Tai ehkä sinä olet ajatellut sellaista vieterilakkia, jollaiset meillä oli lapsina, muistatko? Hattu törötti puoli metriä pään yläpuolella, ja ylimmäisenä taisi keikkua tähti.

– Vahinko, että olen tainnut jo heittää omani menemään, ja niin olet varmaan sinäkin, Laura nauroi. – Hyvä tästä tulee! Älä

ole niin kauhistuneen näköinen. Yllätyt itsekin, miten hyvältä tämä näyttää päällä. Haluatko heti kokeilla?

– En, Siru vastasi kiireesti. – En halua menettää ensi yön uniani, sillä huomenna on rankka työpäivä.

– Et kai sinä vain rehki itseäsi hengiltä, kun olet vielä tuossa tilassa? Laura kysyi huolestuneena.

Siru vakuutti, että jaksaisi kyllä. Sitä paitsi joulun jälkeenhän joka tapauksessa helpottaisi.

– Mihin sinä viet sen? Siru henkäisi, kun Laura alkoi pakata pukua takaisin muotiputiikin pahvikassiin.

Hän elätteli hetken pientä toivonkipinää, että Laura itsekin oli ymmärtänyt tehneensä vikaostoksen ja ottaisi selvää, saattoiko puvun palauttaa Tallinnaan. Laura olisi ilomielin maksanut postikulut, tai vaikka koko puvun hinnan, jos vain olisi välttynyt pukemasta mekkoa ylleen.

– Vien tämän meille jemmaan, Laura kuitenkin selitti. – Ihan turvallisuussyistä, kun tunnut niin vihaavan tätä. Kokeillaan mekkoa jonain iltana, kun tulet meille. Minä puen ylleni hääpuvun ja sinä tämän. Katsotaan sitten, miltä näytetään.

Siru arvasi sen näkemättäkin. Hänen yleensä järkevällä ystävällään tuntui kuitenkin olevan päässään mekon mentävä musta aukko. Laura oli lisäksi sen verran itsepäinen, ettei suostuisi myöntämään erehdystään.

Sirun oli pakko keksiä jokin pelastus.

Asko purskahti nauruun Sirun ongelmasta kuultuaan.

– Voin hyvin kuvitella, että Luran mielikuvitus on saanut siivet alleen, mies hörötti puhelimessa.

Asko oli taas kerran työmatkalla, tällä kertaa Kuopiossa, jos Siru muisti oikein. Yhä useammin työ vei miehen nykyään myös

ulkomaille. Asko oli ylennetty kesällä mammuttimaisia sähkökaappeja valmistavan firman myyntipäälliköksi, ja työtä tuntui riittävän.

– Hyvältä sinä varmasti se mekko ylläsi näytät, Asko lohdutti.
– Sinähän näytät kauniilta joka tilanteessa, oli ylläsi vaatteita tai ei.

– Taisit nyt unohtaa minun vatsani, Siru sanoi synkästi.

Tosin hän ei kyllä olisi halunnut pukea punaista liehuhelmaa ylleen ilman raskauttakaan.

– Sitä on kyllä aika vaikea unohtaa, Asko hekotti. – Odotan kyllä kiinnostuneena, miten sinun kanssasi mahtuu helmikuussa samaan sänkyyn, kun se on jo nyt vaikeaa.

Sirun raskaus oli ollut alun perin täydellinen yllätys. Eivät he olleet vielä oikeastaan edes puhuneet perheenlisäyksestä, tai jos olivatkin, niin asian piti olla ajankohtainen joskus vuosien kuluttua.

Siru oli raskaustestin tehtyään ollut lähinnä kauhistunut, Askolle hän ei ollut heti uskaltanut edes puhua asiasta. Kun hän sitten lopulta oli rohkaissut mielensä, mies oli hetken hiljaisuuden jälkeen hihkaissut, että tähän ei kuka tahansa mies pystynyt.

– Me olemme koko ajan käyttäneet ehkäisyä, emmekö olekin? Ja silti sinä paukahdit paksuksi, kappas vain. Siihen ei joka jätkältä löydy kutia, vaan pitää olla tavallista energisempi mies.

Askon asenne oli ällöttänyt Sirua, mutta onneksi mies ei ollut vihainen.

Asko ei ollut alussa ehkä ihan tajunnut, mitä raskaus merkitsi, sillä uutisesta toivuttuaan mies oli alkanut insinöörimäiseen tapaan pohtia, miten moinen vahinko edes oli mahdollinen.

– Pidämmekö me sen ipanan?

Miehen kysymys oli saanut Sirun raivostumaan. Vaikkei hän

ollut ihan vielä suunnitellut vauvan hankkimista, hän oli hetken asiaa sulateltuaan huomannut jo rakastavansa täysillä tulevaa lastaan. Hän ei olisi mistään hinnasta antanut sitä pois.

– Enhän minä tosissani, Asko oli rauhoitellut, muttei ollut saanut Sirua täysin vakuuttuneeksi siitä.

Vähitellen mies oli hyväksynyt sen tosiasian, että heistä oli tulossa äiti ja isä. Neuvolaan mies ei ollut Sirun kanssa kuitenkaan tullut, ja hankalaa se kiireisen työn takia olisi ollutkin. Asko ei myöskään ollut niitä miehiä, jotka olisivat taputelleet vatsaa ja lepperilleet sen läpi lapselleen. Askon tähtäin oli tulevaisuudessa, ja hän suunnitteli suuria lapsen varalle.

– Ensin kyllä toivoin poikaa, että saisin futiskaverin, mutta nätti tyttölapsi on oikeastaan parasta, mitä mies voi toivoa. Ja eikös sitä sanota, että hyvät rakastajat saavat vain tyttöjä? mies oli pohtinut. – Turha muuten sitten kuvitella, että meidän likka lähtee kenen tahansa hunsvotin matkaan. Aion hankkia aseenkantoluvan ja pyssyn, jotta voin pelotella jannut pois nurkista. Meidän söpöläisestä ei tule jonkun yhdentekevän tyypin tyttöystävää, vaan paljon enemmän. Urheilija ehkä, tai ministeri. Kau-neuden avullakin pääsee hyvin eteenpäin, ja nättihän hänestä ilman muuta tulee, kun isä on näin komea eikä äitikään hullumman näköinen.

Siru oli kuunnellut miehen juttuja puoliksi huvittuneena, puoliksi kauhuissaan. Hän ei ollut varma, oliko Asko tosissaan vai hullutteliko vain. Raskaus oli joka tapauksessa ollut alkuhämmennyksen jälkeen pelkkää juhlaa. Siru ei edes ollut potentiaal-kuajan pahoinvointia, vaan oli koko ajan tuntenut olevansa elämänsä kunnossa.

Vielä pari kuukautta, ja sitten heillä olisi lapsi! He olivat nimenneet tytön tässä vaiheessa Lempiksi, ja Siru odotti malttamat-

Jouluvauva mullistaa Sirun elämän kertaheitolla.

Siru on juhlimassa ystävänsä häitä, kun hänen synnytyksensä käynnistyy ennen aikojaan. Pieni keskosvauva saapuu maailmaan kuin joulun ihmeenä! Onni roikkuu kuitenkin hiuskarvan varassa. Siru on huolissaan lapsen voinnista ja toivoisi vauvan isän Askon olevan enemmän läsnä.

Sirun iloksi Jussi, huolehtivainen lääkäri, joka auttoi Sirua synnytyksen alkaessa, palaa kyselemään äidin ja vauvan kuulumisia. Samalla Jussi tulee kuitenkin aiheuttaneeksi ongelmia omaan parisuhteeseensa. Voivatko epäonnekkaiden sattumien ravistelemat ihmiset vielä löytää onnen?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.